

Élt egy lélek, messze innen, régen a mosttól. Azon a helyen, ahol ő létezett nem voltak fák, virágok, utak, vagy csordogáló patakok, nem volt autó, ház és lámpaoszlop, sem papír, vagy könyv. Nem voltak színek, óra, ami az időt mérné, hiszen idő sem volt. Nem létezett fogalom, mert nem volt szó, ott csak ez a lélek létezett, a saját világával.

Az életében nem volt éjjel és nappal, jó és rossz, szép, vagy csúf dolog. Nem voltak pillanatok, amik elröppenhetek előle, nem sejtette mi az angyal, mi az ördög, nem ismerte a könnyeket, vagy a mosolyt, nem tudta mit jelent a halál.

Ő a végtelenek közötti titokban létezett. [kamagra brausetabletten](#) [kamagra kautabletten](#) argaiv 1441

Viszont csillagjai voltak. Pontosan hétszázkilencvenkilenc csillag.

Nem a fekete égen, mert ő nem ismerte a feketét, hanem szívében gyúltak a csillagok.

Egy napon, amit ő egyszerűen csak valóságnak nevezett elhatározta, hogy megkeresi a nyolcszázadik fénypontot is. Belerúgott egy haragba, s ahol az pár pattanás után végleg a földhöz simult, arra indult hát el.

Sokat repült, mire egy hatalmas, tükörsima felület fölött találta magát. Leszállt, s miután ivott a tisztaságból "partján" egy néma kétségbeesést pillantott meg, mely farkával csapkodva és ficánkolva kapaszkodott a létbe.

Nézte.

Nem tudta mi hiányzik neki. S mivel ő soha nem lélegzett, csak a levegő áradt belé, nem értette hogy ennek a parányi csillogásnak, ezen a valóságon megváltás lenne, ha visszadobná.

Nézte. Ott állt fölötte, miközben ujjáról a gömbölyded cseppekben lehulló tisztaság a talajon háborút kezdett a kossal.

Nézte.

Letérdelt a leigázott porba, kezébe vette a hallgatás királyát, s mélyre merítette a tükörben.

A csúszós lényt azonnal átjárta az élet, megkönnyebbült, kétségbeesésből apró kishallá változott, s eltűnt a szeme elől.

A lélek haját borzolta a csend.

Ekkor már nyolcszáz csillaga volt.